tüll faja kostür ja kotür, kõige magusampsi kuuske küüla lasta, lasta „faja lõõt, faani kaetar." Olli faja kõll valmis, ja tütarlaps ka tõrvete kõige parembün ja peenembün rõõvin, fir rõõt tema koi vataja teda küsi kõrvale, lätt vällä, nüüd minnü lõõs faman mustas pinüs, kelle lõlaü ta tunle ufinduseya edesi valutas, ja pia lõõl faman tütrüdu ranembide vaejan olli, kasi ta õige vattes ilma kellegi nägemata õrä katte, kõle karistusega:. Kui kõüa „pido paranu, kõõra rõhanu," võit la kõige rümanu olla, faja nõrehti mann talla, et õrä minnä!" Tütarlaps puhas õige rasfis nüüd kõsi faigi fuure rõõmuga fejaliste festa, kon ta oma pilsi ilusa näo ja peenikerte rõõvestega, kui töise ilma elanik kõigile immer ja teenise kunstes olli. Faigi oli ta oma esa ja emä üles kõudnu, nüüd neide jälle nägemise rõõm olli üli fuur ja muktus, veel palja magusamb, kui nee kalli kaugi faja kotün, nii tütar töi. — Lustalik faja aig lät mööda, pido paranes lesi, kõõra rähesti, kõüa kõüm olli lajen; egaüks lät rõõmuga omma kodo. Ent tütarlastel ja ta ranembid olli lahkumise tund küg kipe ja rallus. Vanemba peiva kõik kaguti plaani ja nõu- õrä, kui tütar kodo väis faija, ent tütar ei tohi ka kõige pelaremba oma ormude ei palvele maad anda, omast minestü tagasi jäädа. Ta piap ja piap õrä minnema. Kõgi nõnu ei mõo, felleft faisa ka ranemba oman, et ta üllе kangemba käimu ja rahistuse all olli, ja mes pidüsa kibekid pisarid vallen ja kallalen, omal ormsal tütrekestl minnä lasma, kui fee kõik oma ele lugu neile tõrvete õrä olli kõnelnu. Veel kunagiga jätmise pääl orte esa oma tütre ette ja ütel: „Ma ormas lät! Sek, kuu oma ma fulle tule- nõo, tuliste, perse, ja vägi. Kui fa korvataja ilda õdangulk käimaridu aiga kodo-tulemas omiste, mine fa ilma tema tredmade kohtegi rasja, ja töö lõõl tuld, et ta ilma tema nägemata ja kaevatlemata, teda käste kaija väis. See tulis ja väni om nii kõa, et fee õhtalu piranduga tuld nüütasi, ja pesi palama nanep. Mis fille peäle kunnis, fast fa fis nägema." — Tütar võt temaga

tule- nõo- esa käsk rasta, nüüd and veel palavalt omile ranembile kuud, nüüd lät väsehti mann, kon tema kasvataja, mustapiini munadrün ka ilmus, ja teda lõõl laman, kui välu, välga kaard, nüüd lät. Seda näten neifukuna esa felmi pisara, nüüd ema nägohti mees pääle minestusult maha, kasi ta tasa pidi kannatama. — Kui muftpiini oma mõrja vai prandiga kodo fai, — jäi fee õige rahulifer nüüd rõõmfer, püüs palja meeda, nüüd olli õige hooletu, oma kasvataja kotasi minegi, nüüd kodo tälegi valmiste üle. Selleft lai ka tõine orun, ja naar fagedamaft kotasi rõllä käümä, nüüd tulli ka palja jälgemball kodo, kui ka mõni kõrd veel kaole õi aiga. Võt ta teesse, et tema kallidene üks medap, kui rahulä lahkusene, mille üle ta õige rõõmus olli. — Üks kõrd kui ta õige ilda, nia kaole õi aiga kodo tulemas olli nüüd omma kõrdasti rõõvaste fai, vägi tütarlaps tulisega väni pääle „tjääft, tjääft" nüüd pääle kui pisard näitamale talli, nüüd tema ormas kasvataja, kui kõige koledams ja kõrnlamb löüi püüs näta olli. Seda ootmata kõrmuft pilti näten fate tütarlaps, kõõdi ommi talenivaega rõõmuft põrmondale maha, ja väi reitür ajas õtsekui minestusta, kasi ta ruimale heäner, silma rallale lasta, ja kenda een ja ümbre muud ei näe ja kuule, kui vümeked kohisemast mõtla, kelle all, pehme lehepuun ja famble pääl ta pidale olli. Kadonu olli fuun ja tõrre kõõban, pehme pidi nadjaline fäng, kadonu, kui tina talle ja tukas, ka tema kõrmus kõsilane, ja kalli kasvataja. Kõik olli, kui ununagi tühja mõtlen, kadonu ja lõpnu. Suure kõrnu ja pelu nüüd igasuftega ootta kommongaft rahgast, mis ka ootole küg pikaline ja iden tulema olli. Vümete, vümete ormemetagi finetes läbi nadja mõtla lätnu tuletas rahgesene, nüüd tütarlaps silmiftes väristades kenda ümbruft, ja otta silma püüle ja tjükile torehed kõõbanni, kon ta nõisaft plika pääraft. fuure neius olli fägenu. Ent ajanda. Minuta väsevene nelja kandiline lagendik piiras temä ümbrel, kelle keskel ta, nüüga ütelda, famble ja lehepuun pääl sidutes. Kui fumale rahge fuurembast läks, törfi ta täis rõõmu- kodaft, maaft üles, nüüd naar mõtla pitä maasma, et fäält kohtegi kaole rällä, inemiste festa fees,